

DINGSTANČIOS MERGINOS

LISA REGAN

Iš anglų kalbos vertė
Rasa Rudzevičiūtė

Sofoklis

VILNIUS, 2022

Skiriu savo tetai Kitty Funk, kuri visada tikėjo

PROLOGAS

Miške slėpėsi vyras, jį tuo neabejojo. Kiek tik galėjo prisiminti, miškas visada buvo ypatinga jos karalystė, knibždėte knibždanti laukinių augalų ir gyvūnų, puiki vieta visoms vaizduotėje kylančioms istorijoms. Rami oazė atokiau nuo sustingusio motinos žvilgsnio ir tėvo paniekos.

Dažnai jausdavo jį ten esant – tą buvimą, lyg jėgų lauką, veikiantį jos mažytę imperiją. Eidama mišku girdėdavo jį. Lapų šlamesį. Šakos trakstelėjimą. Čia jai teko matyti lokių, elnių, lapių, kartą net rudąją lūšį, bet jo keliami garsai būdavo apgalvoti iš anksto. Atitikdavo jos garsus. Ji neabejojo, kad juos kėlė žmogus, sprendžiant iš sunkios eisenos, tai buvo vyras. Kartais girdėdavo jį kvėpuojantį – sunkiai šnopusiantį. Tačiau kai krūtinėje tarsi būgnui daužantis širdžiai pasisukdavo norėdama jį pamatyti, nieko nebebūdavo. Dukart matė pro tankią lapiją įdėmiai žvelgiančias akis.

– Mama, – tarė ji vieną rytą pusryčiaudama, kai jos liko dviese.

Mama pervėrė ją žvilgsniu.

– Ką? – paklausė.

Žodžiai mergaitei sukosi ant liežuvio galo. *Miške slepiasi vyras.*

– Miške... miš... – sumikčiojo ji, negalėdama daugiau išspausti nė garso.

Mama atsiduso ir nusigręžė.

– Valgyk kiaušinius.

Mama vis tiek nepatikėtų. Bet jis ten. Buvo tuo įsitikinusi.

Pavertė tai žaidimu. Liepė sau visada laikytis mažiausiai per pusmetrį nuo miško pakraščio. Tačiau tik privilegio jį artyt, prie proskynos už namo. Jo liemenį užstojo kamienas, o šakos uždengė visas kitas kūno dalis. Bėgdama namo negalėjo kvėpuoti, įsivaizdavo, kaip jis rankomis paliečia suknelės raištelius, ketindamas truktelėti ją iš nugaros. Tik peržengusi galinių durų slenkstį atgavo kvapą.

Visą savaitę neišlindo iš savo kambario, nebent pavalgyti. Po to įvykio į lauką eidavo tik kai matydavo mamą, tėtį ar sesę. Ilgą laiką jis buvo dingęs. Ji jo nebepastebėdavo, nebegirdėdavo. Beveik patikėjo, kad grįžo ten, iš kur atėjęs. Gal tiesiog jį įsivaizdavo?

Bet vieną dieną, sesei ant virvės džiaustant skalbinius, ji nušuoliavo į kitą kiemo galą, vaikydamasi geltonus drugelius monarchus, kurių netrūko ant kalno. Sesę užstojo ant virvės padžiauta besiplaikstanti balta paklodė. Mergaitė pernelyg priartėjo prie miško. Staiga išniro ranka ir užspaudė jai burną, nutildydama riksmą. Kita ranka, apglėbusi ją per liemenį, pakėlė nuo žemės. Tvirtai prispaudęs prie krūtinės, jis vilko ją mišku, kadaise atstojusiu jai draugą. Viena mintis užvaldė stipriau nei panika. *Jis tikras.*

1 SKYRIUS

Degalinėje „Stop and Go“ prie kolonėlių neseniai įrengti plokščiaekraniai televizoriai, kadangi žmonės tiesiog nesugebėtų nuo jų atsiplėšti net pildamiesi degalų. Nors dektyvę Džouzę Kvin tai erzino, ji pati prilipo prie ekrano, šmėkstelėjus naujausioms žinioms. Galiausiai rastas Izabelės Koulman mobilusis telefonas – miške, netoli namų.

Už kelių kilometrų, prie balto dviaukščio kolonijinio stiliaus Koulmanų namo, korespondentė Trinitė Pein, vilkinti pūstą mėlyną striukę, aplink kaklą apsvyniojusi geltoną šaliką, vėjui į visas keturias puses taršant juodus plaukus, sruogoms drykstant ant veido, kaip įmanydama stengėsi pranešti naujieną.

– Prieš penkias dienas iš darbo grįžusi Marla Koulman namus rado tuščius. Pamaniusi, kad jos septyniolikmetė dukra išėjo kur nors su draugais, nieko blogo nenujautė, bet tą vakarą Izabelė nesugrįžo. Šaltiniai policijoje teigia, kad tuo metu nebuvo jokio pagrindo jos dingimo laikyti įtartinu. Panelės Koulman draugai ir šeimos nariai ją apibūdina kaip veiklią, viskuo besidominčią merginą, galėjusią leistis į spontanišką kelionę. Bet praėjo nemažai dienų, skambučiai vis dar iškart nukreipiami į balso paštą, ant kelio prie Koulmanų namų tebestovi jos automobilis, todėl policijos pareigūnai jau

pasirengę tuoj pat imtis veiksmų, o Dentono gyventojai buriasi, ketindami suformuoti paieškos grupes.

Kamera iš lėto parodė ilgą puslankiu link Koulmanų namų vedantį kelią, ant kurio stovėjo trys automobiliai. Triniti kalbėjo toliau.

– Pastarąsias kelias dienas savanoriai iššukavo plotą aplink Koulmanų namą, kur Izabelė pastebėta paskutinį kartą.

Kamera apėmė platesnį vaizdą, pasisukdama į vieną ir į kitą pusę, akcentuodama miškingus plotus aplink Koulmanų namą. Džouzė žinojo tą namą. Vienas iš didesnių Dentono priemiestyje, vienintelis tame kaimo kelyje, artimiausias kitas pastatas toliau nei už trijų kilometrų. Kartą netoliese policijos automobiliu partrenkė elnią.

Kamera grįžo prie Triniti.

– Vakar per vieną iš paieškų šiame miške rastas mobilusis telefonas, manoma, priklausęs dingusiai merginai. Jo ekranas sudužęs ir, kaip teigia policija, išimta baterija. Panelės Koulman tėvai tvirtina, kad ji savo noru niekada nebūtų palikusi telefono. Šiuo metu manoma, kad panelė Koulman buvo pagrobta.

Paskui Triniti atsakė į kelis iš anksto įrašytus WYEP* diktorių klausimus ir nurodė Dentono policijos skyriaus pagalbos linijos telefono numerį, prašydama juo kreiptis visus, galinčius suteikti informacijos. Prieš tris savaites Džouzės pečiuose atsiradę raumenų mazgai tapo dar kietesni. Ji pasukiojo kaklą ir gūžtelėjo, bandydama juos atpalaiduoti. Klausydamosi paskutinių naujienų, žinodama, kad negali nieko padaryti, norėjo paimti degalų žarną ir sudaužyti plazminį ekraną į milijonus šipulių.

* Naujienų tarnyba. (Red. past.)

Izabelė dingusi jau penkias dienas. Kodėl taip ilgai ieškota įrodymų, kad ji pagrobta? Kodėl dvi dienas laukta, kol pradėta formuoti namo aplinką iššukuosiančias paieškos grupes? Kodėl, Džouzei pasisiūlius įsitraukti į paiešką, jai nebuvo leista to padaryti? Juk net jei tariamai neleistina panaudojusi jėgą buvo priversta išeiti mokamų atostogų, jos, kaip tyrėjos, įgūdžiai tikrai nesumenko. Nesvarbu, kad įvykio vietoje pasirodydavo tik kaip eilinė pilietė, kolegos – dauguma jų buvo žemesnio laipsnio – liepdavo jai važiuoti namo. Viršininko įsakymas.

Ji piktinosi. Siekiant surasti tą merginą, bus pasitelkti visi galimi ištekliai. Visi. Džouzė žinojo, kad jos kolegos greičiausiai miegojo skyriaus poilsio kambario lovose, dirbo kiaurą parą, kaip ir 2011-aisiais per potvynius, kai visas miestas atsidūrė daugiau nei du metrai po vandeniu, o kur nors nusigauti būdavo įmanoma tik valtimi. Ji žinojo, kad bus nuspręsta pasitelkti savanorius ugniagesius, greitosios medicinos pagalbos darbuotojus ir visus darbingus miesto gyventojus, norinčius ieškoti informacijos. Tai kodėl viršininkas dar neiškvietė jos į darbą?

Dentono teritorija apėmė maždaug keturiasdešimt kvadratinų kilometrų, didžiąją šio ploto dalį sudarė laukinė centrinės Pensilvanijos kalnų gamta, joje vingiuojantys siauri keliai, tankūs miškai ir tarytum bet kaip pabertas konfeti išsimėčiusios kaimo gyvenvietės. Gyventojų skaičius viršijo trisdešimt tūkstančių, to pakako kasmet sulaukti maždaug pustuzinio žmogžudysčių – dauguma jų dėl konfliktų šeimos – ir užtektinai išprievartavimų, apiplėšimų bei įkaušusių klientų sukeltų triukšmingų peštynių baruose, kad penkiasdešimt trys skyriaus darbuotojai daugmaž visada turėtų pakankamai darbo. Nors jie tikrai kompetentingi, vis dėlto tiesiog nesusidorotų su pagrobimo byla. Ypač tokiu atveju,

kai dingusi mergina – šviesiaplaukė, linksmo būdo, populiari būsima universiteto studentė. Visos Džouzės peržiūrėtos Izabelės nuotraukos – jos feisbuko paskyroje jų tūkstančiai, be to, visos viešos – priminė garsenybių kadrus. Net tose, kuriose jos su draugėmis nutaisiusios juokingas grimasas, iškišusios ką tik pradurtus liežuvius, ant Izabelės nedidelio rožinio auskaro buvo parašyta „Princesė“, nors iš esmės galėjo būti parašyta „Tobula“.

Staigiai atsidarė dviverės durys į degalinės „Stop and Go“ parduotuvę ir pora, kuriai atrodė kiek per dvidešimt, patraukė kolonėlių link. Priešais Džouzę stovėjo jų mažytis geltonas „Subaru“. Moteris įlipo į automobilį, vyras ėmė pilti degalus. Džouzė pajuto į ją nukreiptas abiejų akis, bet nesuteikė malonumo atsakydama žvilgsniu. Nors jie vis tiek neišdrįstų jos ko nors paklausti. Daugelis neišdrįsdavo. Visiems tiesiog patikdavo į ją spoksoti. Neprotingas jos poelgis bent jau nebebuvo naujiena.

Nedideliame mieste, kuriame svarbūs įvykiai paprastai būdavo susiję su automobilių avarijomis, vietine labdaringa veikla ir tuo, kas per medžioklės sezoną nušovė didžiausią patiną, kuoktelėjusi savotiška policininkė jau nieko nebedomino.

Ji vylėsi, kad Koulman byla suteiks progą būti išbrauktai iš viršininko sumauto juodojo sąrašo, kad šiuo atveju jis padarys išimtį ir tiesiog leis jai sugrįžti bent savaitei ar dviem, kol kaip reikiant įsibėgės tyrimas. Kol ta mergina bus surasta. Bet jis neskambino. Džouzė vis žvilgtelėdavo į telefoną, norėdama įsitikinti, ar aparatas veikia, ar paslaptینگai neišsikrovė baterija, ar pati netyčia neišjungė garso. Neišjungė. Telefonas veikia puikiai. Tik jos viršininkas kietakaktis.

Supratusi, kad kol kas dar visai nenori namo, Džouzė grįžo į degalinės parduotuvę nusipirkti kavos. Kol lėtai ją

ruošė – sunaudojo daugybę pieno ir grietinėlės mišinio pake-
tėlių bei du pakelius cukraus – ir atsiskaitė, sugaišo daugiau
nei dešimt minučių. Savininkas – Denas, kadaise motocik-
lininkas, beveik šešiasdešimties, niekada taip ir nesiliovęs
nešioti odinių liemenių – buvo senas pažįstamas. Leidosi su
ja į tuščias šnekas tiek, kad leistų suprasti, jog yra jos pusėje,
bet taip ir nepaklausė apie jai iškeltą bylą. Jau pakankamai
gerai ją pažinojo, kad nepradėtų kamantinėti.

Tačiau galiausiai nebeliko nieko kito, kaip tik patraukti
namo.

Džouzė pastebėjo nedidelę grupelę žmonių, susispietusių
aplink kitą televizorių, kabėjusį virš loterijos bilietų stendo ne-
toli įėjimo. Prisiartino prie jų, gurkšnodama kavą ir žiūrėdama
prie kolonėlių matytos transliacijos tęsinį. Kol buvo rodomas
vakar vakare parengtas reportažas, ekrano apačioje greitai
pralėkė žodžiai: „Studentai ir fakulteto darbuotojai sureagavo
į Koulman pagrobimą.“ Kai šitą reportažą žiūrėjo pirmą kartą,
WYEP tai buvo įvardiję ne „pagrobimu“, o „dingimu“.

– Na, ji buvo tikrai geras žmogus. Tikiuosi, ją suras. Tie-
siog baisu pagalvoti, kad Dentone galėtų įvykti kažkas tokio.

– Žinote, tiesiog sunku patikėti. Ji ėmė ir pranyko. Ap-
maudu. Buvo tikrai geras žmogus.

– Savaitgalį turėjome pasivaikščioti po parduotuves. Tie-
siog negaliu tuo patikėti. Kaip tik vakar matėmės. Buvo ge-
riausia mano draugė.

– Izabelė – viena protingiausių mano klasės mokinių. Visi
esame be galo sunerimę.

Džouzės mentimis nuvilnijo skausmo banga. Tik Izabe-
lės istorijos mokytojas apie ją kalbėjo taip, tarytum ta mergi-
na tebebūtų gyva; visi kiti pasirinko būtąjį laiką. Jau prarado
viltį, kad bus rasta gyva. Kodėl neturėtų prarasti? Niekas

neišnyksta be pėdsakų, o pagrobtos gražios paauglės retai kada sugrįžta gyvos ir sveikos. Džouzė žinojo, kad su kiekviena sekunde tikimybė Izabelę rasti gyvą vis mažėjo.

Jai ant sprando sužibo prakaito lašelis ir nusirito nugara, Džouzė išėjo į lauką, jausdama, kaip karštas popierinis kavos puodelis degina delnus, ir akimirką žvelgė į savo automobilį „Escape“. Jau tikrai turėtų važiuoti namo. Ta kolonėle norės pasinaudoti ir kiti žmonės. Bet mintis, kad visą dieną praleis viena namie, buvo tiesiog nepakeliama. Žinoma, galėtų pasivažinėti, galbūt pabandyti surasti nusikaltimo vietą – jei jau rasta, greičiausiai bus pažymėta ir aptverta – ir pasidairyti, gal pastebėtų ką nors, ko nepamatė kiti.

Džouzė išsitraukė mobilųjį telefoną ir surinko numerį, kuriuo pastarąjį pusmetį skambindavo keturis ar šešis kartus per dieną. Jos skambučius jis dažniausiai iškart nukreipdavo į balso paštą, tačiau kartais atsiliepdavo, o šiandien atsiliepė po trečio signalo.

– Džo, – tarė seržantas Rėjus Kvinas, rodės, sunkiai gaudydamas kvapą.

– Kada radote nusikaltimo vietą? – be jokių įžangų paklausė ji.

Rėjus nebuvo taip pridusęs, kad nesuvidintų vieno iš savo firminių gilių atodūsių. Tokių atokvėpių Džouzei tekdavo išgirsti kaskart jam pamanius, kad ji tikra rakštis subinėje.

– Po galais, – tarė jis. – Tau atostogos. Nustok skambinėti. Susitvarkysime.

– Tikrai?

– Manai, ne?

– Kodėl viršininkas neišsikvietė pagalbos? Sako, kad Koulman pagrobta. Ar kreipėsi į valstijos policiją arba FTB? Mūsų išteklių tam nepakaks.

– Nieko nežinai apie šią bylą, Džo.

– Žinau pakankamai. Jei tai tikrai pagrobimas, turėtumėte išsikviesti pastiprinimą, na, jau turėjote tą padaryti. Žinai, kad jei dingę vaikai neatsiranda per keturiasdešimt aštuonias valandas...

– Baik.

– Aš rimtai, Rėjau. Velnias, tai juk rimta. Ta mergina galėjo atsidurti bet kur. Ar jau papurtei visus registruotus seksualinius nusikaltėlius? Pasakyk, kad būtent dabar kas nors tuo ir užsiima. Tai juk ne aukštoji matematika. Pagrobta graži šviesiaplaukė paauglė. Tuo galėtų užsiimti Hileris. Turėtum įdarbinti jį, o į pagalbą siūlyčiau Lamėj. Paskambink į Bauersvilį ir paklausk, gal jie paskirtų porą savo skyriaus darbuotojų paieškoti vietiniame sąrašė. Jie ne taip toli nuo mūsų. Pasakyk, kad jau tai padarei.

Ji jautė, kad Rėjus susierzino, bet buvo prie to pripratusi. Pabandė prisiminti laikus, kai buvo įsimylėjęliai. Meilūs, užjaučiantys, kantrūs. Mintimis teko grįžti net į vidurinę mokyklą. Juk kadaise vienas kitam patiko, tiesa?

Rėjus atsiduso.

– Vėl prasideda. Manaisi viską žinanti. Galvoji, kad esi vienintelė suprantanti, kaip atlikti darbą. Žinai ką, Džo? Nesi. Nieko nenutuoki. *Nieko*. Tad užsičiaupk ir nustok, po velnių, man skambinėti. Pradėk megzti ar užsiimk dar kuo nors, ką daro moterys, kai nedirba. Dedu ragelį.

Stiprūs žodžiai ją įskaudino. Žodis *nieko* pervėrė tarytum peilis. Staigus dūris kaip kokiai kalinei kalėjime. Rėjus visada buvo šiurkštus (tokia galėjo būti ir ji), bet ne žiaurus. Bematant atsigavusi, atšovė:

– Pasirašyk skyrybų dokumentus, Rėjau, ir nustosiu skambinėti.

Tyla.

Dabar atėjo jos eilė durti atgal.

– Išteku už Luko. Jis pasipiršo. Vakar. Lovoje.

Rėjus nieko neatsakė, bet Džouzė girdėjo jo kvėpavimą. Negyveno su juo jau kelis mėnesius, tačiau santykiai buvo pašliję gerokai ilgiau. Žinojo, kad jis nemėgo Luko, negalėjo pakęsti minties, kad jo žmona su kitu vyru. Net jei ji netrukus taps buvusia žmona.

Džouzė itin įdėmiai klausėsi jo kvėpavimo, laukdama, ką jis atsakys, kaip nuspręs pasielgti sužinojęs tokią naujieną, taigi ne iškart išgirdo tolyje nuaidėjusius šaižius šūvių garsus. Dentone tai gana įprasta; medžioklės sezono metu pamiškėse prie miesto šūviai griaudėdavo kiaurą dieną – lyg fejerverkai. Bet dabar ne medžioklės sezonas ir ne liepos ketvirtoji*. Dabar kovas, tad niekas neturėjo jokios rimtos priežasties tiek kartų iššauti.

Rankoje tebelaikydama telefoną, Džouzė išmetė kavos puodelį į netoliese buvusią šiukšliadėžę ir paėjęs kelis žingsnius automobilių stovėjimo aikštelėje. Šūviai artėjo, trikdydami ramią ryto tylą. Prie kolonėlių stovėję žmonės sustingo vietoje. Visi ištempė kaklus, norėdami pamatyti, iš kur sklido garsai. Džouzė pastebėjo plačiai atvertas kelių klientų akis, bet tegalėjo su jais apsikeisti tokiu pat nustebusiu žvilgsniu.

Kažkas artinosi, bet niekas nežinojo, nei kas, nei iš kur.

Laisva ranka ji instinktyviai griebėsi už liemens, norėdama pačiuoti tarnybinį ginklą, bet jo ten nebuvo. Baimė tarytum kumščiu sugniaužė krūtinę, o širdis apmirė.

Rėjus kreipėsi į ją, sudrumsdamas tylą.

* Liepos 4-oji – Jungtinių Amerikos Valstijų nepriklausomybės diena. Neįsivaizduojama be fejerverkų. (Čia ir toliau – vert. past.)

– Džo?

Iš už kampo degalinės „Stop and Go“ kryptimi lėkė juodas kulų suvarpytas visureigis „Escalade“, kuris, persokęs šaligatvio bortelį, pasileido tiesiai link Džouzės. Jos pėdos sustingo lyg cemento blokeliai. *Traukis*, liepė ji sau. *Traukis*. Automobiliui „Escalade“ švilpiančiam pro ją, vairuotojo pusės veidrodėlis užsikabino už jos švarko, ji apsisuko ir pakibusi ore krito ant žemės. Smarkiai trenkėsi į asfaltą, nusileido ant kairiojo šono ir nuriedėjo tolyn nuo transporto priemonės, kol galiausiai pilvu atsitrenkė į vieną iš apsauginių metalinių strypų prie kolonėlių.

„Escalade“ rėžėsi tiesiai į „Stop and Go“ parduotuvę, pasigirdo griausminga girgždančio metalo ir dūžtančių stiklų kakofonija. Net visureigiui įstrigus sienoje, variklis nesustojo ir žviegė toliau. Sutrupėjus šlakbetonio blokams kilo didžiulis dulkių kamuolys. Žmonės bėgo iš pastato. Džouzės plaučiams verkiant reikėjo oro, kurio tiesiog negalėjo įkvėpti.